

Sygn. akt II Ca 370/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Bazelan (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Sędzia Sądu Okręgowego Anna Podolska - Kojtych

Protokolant starszy protokolant sądowy Emilia Trąbka

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2013 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S., (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego (...) Spółce Akcyjnej w S. od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 7 lutego 2013 roku, sygn. akt I C 176/10

I. zmienia zaskarżony wyrok;

a) w punkcie I., w ten sposób, że obniża zasądzoną w nim od pozwanych (...) Spółki Akcyjnej w S. i (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. na rzecz powoda R. C. kwotę 6668 zł 84 gr z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do kwoty 1898 zł 86 gr (tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku, zaś oddała powództwo także co do kwoty 4769 zł 98 gr (cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku;

b) w punkcie III, w ten sposób, że zasądza od powoda R. C. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 2487 zł 18 gr (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt siedem złotych osiemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję;

c) w punkcie IV, w ten sposób, że obniża zasądzoną w nim od pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. na rzecz powoda R. C. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 1456 zł 94 gr (tysiąc czterysta pięćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) do kwoty 336 zł 82 gr (trzysta trzydzieści sześć złotych osiemdziesiąt dwa grosze);

d) w punkcie V. i VI. w ten sposób, że nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim od powoda R. C. kwotę 886 zł 21 gr (osiemset osiemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia jeden groszy) oraz od pozwanych kwoty po 92 zł 70 gr (dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt groszy) tytułem poniesionych tymczasowo wydatków;

II. zasądza od powoda R. C. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 539 zł (pięćset trzydzieści dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

UZASADNIENIE

W pozwie powód R. C. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. i Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. kwoty 10.997,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim:

I. zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki Akcyjnej w S. i Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. na rzecz powoda R. C. kwotę 6.668,84 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do dnia zapłaty;

I. w pozostałej części powództwo oddalił;

II. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda R. C. kwotę 91,05 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądził od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. na rzecz powoda R. C. kwotę 1.456,94 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazał ściągnąć od pozwanych (...) Spółki Akcyjnej w S. i Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim) kwoty po 321,50 zł tytułem kosztów procesu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazał ściągnąć od powoda R. C. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim) kwotę 428,61 zł tytułem kosztów procesu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego:

R. C. jest właścicielem samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 25 maja 2010 roku udostępnił on swój samochód siostrze A. C., studentce wyższej uczelni w B.. A. C. około godziny 16 – 17 wyjeżdżała z parkingu znajdującego się przy śmietniku znajdującego się na osiedlu (...) ZGODA w B. pomiędzy ulicami (...) a (...). Jadąc mijając wjeżdżając na parking inny samochód. W trakcie tego manewru zahaczyła o wystającą ponad poziom drogi studzienkę. Na skutek uderzenia w studzienkę w pojeździe wybuchły poduszki powietrzne, zaślepka, pod którą schowane były poduszki zbiła przednią szybę oraz uszkodzeniu uległ wspornik silnika uszkodzeniu uległ pas bezpieczeństwa na miejscu kierowcy i pasażera przedni.

Pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. zawarła umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z pozwanym (...) Spółką Akcyjną w S..

Na skutek zgłoszenia przez powoda R. C. szkody ubezpieczycielowi, pozwane towarzystwo ubezpieczeń wypłaciło pozwanemu kwotę 5.301,14 zł.

Wartość samochodu w dniu powstania szkody wynosi 14.500 zł, zaś wartość napraw niezbędnych do przywrócenia sprawności pojazdu wynosi 11.969,98 zł.

Pismem z dnia 1 czerwca 2010 roku (...) Bank S.A. w W. przeniósł ponownie na powoda własność przedmiotowego pojazdu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci pisma (...) Bank S.A. w W., zeznań świadków A. C., W. P., zeznań powoda R. C., opinii biegłego z zakresu motoryzacji i techniki samochodowej J. J..

Sąd Rejonowy wskazał, że powód R. C. posiada legitymację czynną do występowania w niniejszej sprawie, gdyż jest on właścicielem pojazdu, w którym powstała szkoda. Bezspornym było, że pozwani (...) Spółka Akcyjna w S. z tytułu

zawartej z pozwaną Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w B., jako zarządcą parkingu na którym powstała szkoda, umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej odpowiadają za naprawienie szkody wyrządzonej w pojeździe R. C..

Sąd Rejonowy podniósł, że w myśl art. 363 k.c. szkoda winna być naprawiona przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, lub zapłaty kwoty koniecznej do przywrócenia rzeczy do stanu sprzed powstania szkody. W przypadku, gdy przywrócenie do stanu poprzedniego pociągałoby dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Naprawienie szkody winno więc polegać na zapłaceniu kwoty, która pozwoli na przywrócenie stanu sprzed powstania szkody.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie nie występuje tzw. szkoda całkowita. W tym względzie Sąd Rejonowy odwołał się do opinii biegłego J. J. i wskazał, że wartość pojazdu w dniu powstania szkody wynosiła 14.500 zł, a koszt naprawy powstałych w wyniku szkody uszkodzeń pojazdu 11.969,98 zł. Z zestawienia powyższych kwot wynika, że koszty naprawy nie przewyższały wartości pojazdu w dniu powstania szkody.

Sąd Rejonowy obdarzył wiarą opinię biegłego z zakresu motoryzacji i techniki samochodowej J. J., gdyż jest ona sporządzona przez osobę posiadającą konieczną i wystarczającą wiedzę w opiniowanym przedmiocie. Opinia ta została bardzo dokładnie uzasadniona przez biegłego. Zawiera odpowiedzi na zadane przez strony pytania. Biegły w swojej opinii przyjął wartość roboczogodziny pracownika zakładu naprawy pojazdów na kwotę 60 zł. Zbliżoną wartość roboczogodziny przyjmowało w swoich kalkulacjach pozwane towarzystwo ubezpieczeń. Opinia biegłego zawiera dygresje, nie dyskwalifikują one jednak jej w ocenie Sądu.

Sąd nie uwzględnił opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego R. W., gdyż opinia ta przyjęła w swoich założeniach wartość roboczogodziny na poziomie 100 zł. Wartości tej nie stosował ani pozwane towarzystwo ubezpieczeń w swoich kalkulacjach, ani powód w sporządzonej przed wniesieniem pozwu kalkulacji. Biegły R. W. nie uzasadnił w treści opinii, dlaczego przyjął taką wartość. Kwota ta podnosi wartość napraw koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu przydatności i dopuszczenia do ruchu drogowego.

Tym samym według Sądu Rejonowego wysokość należnego powodowi odszkodowania wynosi 11.969,98 zł. Kwotę tą należy pomniejszyć o wartość wypłaconego już odszkodowania w kwocie 5.301,14 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki Akcyjnej w S. i Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. na rzecz powoda R. C. kwotę 6.668,84 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do dnia zapłaty. W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne

Sąd nie uwzględnił zarzutu przyczynienia się powoda do powstania szkody, gdyż pozwana spółdzielnia nie udowodniła istnienia związku przyczynowego między rodzajem użytego w samochodzie ogumienia a powstaniem szkody i jej rozmiarami.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd Rejonowy uwzględniając wynik procesu stosunkowo je rozdzielił (art. 100 k.p.c.) przyjmując, że powód R. C. wygrał proces w 60%.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd Rejonowy orzekł jak w wyroku.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany (...) Spółka Akcyjna w S. zaskarżając go w punkcie I w zakresie, w jakim Sąd I Instancji zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę powyżej 1.898,86 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2010 roku do dnia zapłaty oraz co do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie III i V wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, w tym zwłaszcza:

- art. 361 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie odszkodowania, które wraz z wypłaconym przez pozwanego świadczeniem przekracza wysokość szkody;

- 824 § 1 k.c. przez jego niezastosowanie i zasądzenie odszkodowania, które wraz z wypłaconym przez pozwanego świadczeniem przekracza wysokość szkody;

2. istotne naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, w tym zwłaszcza:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy, w tym opinii biegłych sądowych w zakresie kosztów naprawy pojazdu;

- art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. przez ustalenie kosztu naprawy pojazdu z dnia szkody zgodnie z opinią biegłego sądowego J. J.- mimo że żadna ze stron nie kwestionowała kosztów naprawy ustalonych przez biegłego sądowego R. W.;

- art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wyjaśnienia w pisemnym uzasadnieniu wyroku, dlaczego Sąd I Instancji nie uznał kosztów naprawy pojazdu wg opinii biegłego sądowego R. W., w tym zwłaszcza nie uznał, że w rzeczywistości brak jest części zamiennych alternatywnych do samochodu marki F. (...)w postaci modułu poduszki gazowej oraz wiązki kabli głównej (mimo, że występują one w (...)), a w konsekwencji nawet przy stawkach za robociznę 60/60 PLN koszt naprawy przekracza wartość pojazdu z dnia szkody;

3. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że koszt naprawy pojazdu jest niższy niż wartość pojazdu z dnia szkody.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I i zasądzenie solidarnie od pozwanych (...) S A w S. oraz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. na rzecz powoda R. C. kwoty 1.898,86 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2010 r. i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie;

2. zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu zawartego w punktach III i V wyroku i orzeczenie w tym przedmiocie zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, z uwzględnieniem faktu, że w przypadku podzielenia zarzutów niniejszej apelacji powództwo zostanie uwzględnione w zaledwie 17 %;

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego ad l kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (również za postępowanie apelacyjne) według norm przepisanych.

Powód R. C. domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest uzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego za wyjątkiem tego, że koszt naprawy pojazdu F. (...) należącego do powoda wynosi 11.969,98 zł i jest niższy niż wartość pojazdu z dnia szkody, a w konsekwencji, że szkoda tym pojeździe nie miała charakteru tzw. szkody całkowitej.

Błędne ustalenia Sądu Rejonowego w tym względzie wynikają z błędnej oceny dowodów z opinii biegłych J. J. i R. W.

W tym względzie trafne są zarzuty apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c.

Jeśli chodzi o ocenę dowodu z opinii biegłego R. W., to uzasadnienie Sądu Rejonowego zawiera sprzeczności w tym względzie. Mianowicie z jednej strony Sąd Rejonowy wskazał, że nie uwzględnił opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego R. W., a z drugiej podniósł, że opinia ta została sporządzona przez osobę posiadającą

odpowiednią wiedzę w opiniowanym przedmiocie i została obdarzona przez Sąd wiarą (str. 5 uzasadnienia). Zgodzić się należy z autorką apelacji, że Sąd Rejonowy nie przedstawił konkretnych i rzetelnie uzasadnionych argumentów podważających prawidłowość ustaleń i wniosków wynikających z opinii tego biegłego. Jedyna podniesiona przez Sąd Rejonowy okoliczność, że biegły przyjął stawkę roboczogodziny 100 zł i nie uzasadnił dlaczego przyjął taką wartość nie mogła stanowić o braku mocy dowodowej całości opinii odnoszącej się przecież także do wielu innych kwestii. Tym bardziej, że taką stawkę przyjmował także biegły J. J., a opinia biegłego R. W. nie została zakwestionowana przez żadną ze stron i zdaniem Sądu Okręgowego brak było podstaw do jej podważenia.

Jeśli chodzi o stawkę roboczogodziny na poziomie 60 zł to już biegły J. J. wskazał, że jest ona zaniżona w stosunku do rzeczywistych występujących na lokalnym rynku (k.140). Stawkę taką przyjął on do rozliczeń dopiero w opinii uzupełniającej i to wskazując, że wynika to ze stanowiska i wyboru powoda jako poszkodowanego, nie oceny samego biegłego (k.216-219). Można dodać, że choć strony pierwotnie rzeczywiście uwzględniały w swoich kosztorysach stawkę 60 zł, to już w toku sprawy akceptowały wprost jako miarodajną, przyjmowaną przez obu biegłych stawkę 100 zł (pismo pozwanego k.201v, pismo powoda k. 202).

Jeżeli chodzi o opinię biegłego J. J. to istotnie biegły w opinii uzupełniającej zamieścił wiele wywodów wskazujących na krytyczną ocenę działania zakładów ubezpieczeniowych, które były zbędne i wykraczały poza rolę biegłego. Jednakże zdaniem Sądu Okręgowego wywody te nie prowadzą do całkowitej dyskwalifikacji opinii tego biegłego jako stronniczej, w szczególności, że biegły wydając opinię główną przedstawił wnioski korzystne dla pozwanego ubezpieczyciela, zbliżone do wniosków biegłego R. W., w tym, że szkoda miała charakter szkody całkowitej (przy koszcie naprawy 15266 zł 11 gr – k.144).

Natomiast według Sądu Okręgowego brak było podstaw do uznania za miarodajną opinii uzupełniającej wydanej przez J. J., na której oparł się Sąd Rejonowy. Wynika to nie tyle z wypowiedzi pozamerytorycznych biegłego a podstawy wydania tej opinii. Mianowicie, jak wskazał biegły, opinia ta została wydana w oparciu o przedstawione przez powoda dostępne na rynku części alternatywne, które były ujęte w kalkulacji naprawy (k.180), nie w oparciu o dane zweryfikowane przez biegłego co do dostępności tych części. Ograniczenie się do tych danych wynikających z kalkulacji prywatnej przedstawionej przez powoda nie miało żadnego uzasadnienia. Sam biegły J. J. podawał przy sporządzaniu pierwotnej opinii (w której ustalił koszt naprawy na 15266,11 zł), że obejmował dostępne części alternatywne (k.138), a w systemie A. nie było tych wszystkich części alternatywnych, które wystąpiły w kalkulacji powoda (k.185). Natomiast biegły R. W. przeanalizował rzeczywistą możliwość użycia tych części zamiennych, podnosząc, że proponowane przez system A. części wskazywane przez powoda (moduł poduszki czy wiązka kabli główna) nie są przeznaczone do F. (...), a są to faktycznie części do V.i B., a alternatywnie można użyć jedynie szyby czołowej i listwy bocznej (k. 298).

Podobnie, jeśli chodzi o zastosowaną przez J. J. w opinii uzupełniającej stawkę roboczogodziny 60 zł, to jak już wyżej wskazano, sam biegły nie uważał jej za odpowiednią, a wskazywał jako minimalną wynikającą z woli powoda, sam dalej przychylił się raczej do stawki 100 zł (k.225).

Również trafnie zarzuca skarżący, że choć biegły J. J. przyznawał, że użycie części alternatywnych wiąże się z większym nakładem pracy (k.215), to nie zwiększył w opinii uzupełniającej ilości roboczogodzin.

Dlatego też koszt naprawy przyjęty przez Sąd Rejonowy w oparciu o opinię uzupełniającą biegłego J. J. na kwotę 11 969, 98 zł bazującą na częściach alternatywnych wskazanych przez powoda i stawce roboczogodziny 60 zł nie mógł być uznany za rzeczywisty i właściwy.

Natomiast zarówno z pierwotnej opinii biegłego J. J., jak i opinii biegłego R. W. wynikało, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu powoda jest większy niż wartość samochodu przed szkodą, co wskazuje, że naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, a szkoda miała charakter tzw. całkowitej, której naprawienie w pieniądzu winno odpowiadać różnicy pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą a wartością pojazdu uszkodzonego (tzw. pozostałości)

W tej sytuacji słuszne są zarzuty apelacji, że zasądzona przez Sąd Rejonowy kwota odszkodowania wraz z wypłaconym już przez pozwany zakład ubezpieczeń przekracza wysokość szkody, co narusza art. 361 § 2 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c.

Jak wynika z powoływanej w apelacji opinii biegłego R. W., która nie została zakwestionowana przez żadną ze stron (a jednocześnie ustala wysokość szkody całkowitej korzystniejszą dla powoda od przyjętej w wyjściowej opinii biegłego J. J.), wartość samochodu powoda F. (...) przed szkodą to 14300 zł, a pozostałości 7200 zł, wobec czego szkoda doznana przez powoda wynosi 7100 zł. Po odjęciu otrzymanej już kwoty odszkodowania 5301 zł 14 gr do wypłaty pozostaje kwota 1798 zł 86 gr. Jednakże z uwagi na zakres zaskarżenia i treść art. 378 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok obniżając zasądzoną kwotę do kwoty 1898 zł 86 gr, zaś oddalając powództwo co do różnicy – kwoty 4769 zł 98 gr, przy czym co do pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...), która nie zaskarżyła wyroku, Sąd rozpoznał sprawę na mocy art. 378 § 2 k.p.c.

Konsekwencją zmiany merytorycznej wyroku jest zmiana rozstrzygnięć co do kosztów procesu i kosztów sądowych (pkt III. –VI. zaskarżonego wyroku).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach w pierwszej instancji stanowi art. 100 k.p.c. i wynikająca z niego zasada stosunkowego rozdzielenia kosztów polegająca na rozłożeniu kosztów między stronami odpowiednio do wysokości, w jakiej zostały poniesione oraz stosownie do wyniku sprawy tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań.

Powód R. C. domagał zapłaty kwoty 10997 zł 65 gr, a powództwo zostało uwzględnione co do kwoty 1898 zł 86 gr, czyli w 17,3 %.

Na koszty procesu poniesione przez powoda w pierwszej instancji składały się: opłata od pozwu w kwocie 550 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2451 zł, i zaliczki na opinie biegłych - 2011 zł 49 gr, łącznie 5012 zł 49 gr.

Pozwane (...) Towarzystwo (...) poniosło w pierwszej instancji koszty w kwocie 3531 zł 75 gr (2417 zł koszty zastępstwa i 1114 zł 75 gr wydatki na opinie biegłych), zaś pozwana (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) poniosła koszty w kwocie 117 zł (zaliczka 100 zł i 17 zł opłata od pełnomocnictwa).

Łącznie koszty poniesione przez powoda i pozwane Towarzystwo (...) to kwota 6037 zł 99 gr, z czego powód 2506 zł 24 gr (1/2 z 5012, 49 zł) a pozwany 3531, 75 zł. Powód winien ponieść koszty w części, w jakiej jego powództwo zostało oddalone, tj. w 82,7 %, czyli w kwocie 4993 zł 42 gr, a pozwany w 17,3 % czyli 1044 zł 57 gr. Tym samym R. C. winien zwrócić pozwanemu Towarzystwu (...) kwotę 2487 zł 18 gr (3531, 75-1044 zł 57; 4993,42 - 2506 zł 24 zł).

Natomiast koszty poniesione łącznie przez powoda i pozwaną Spółdzielnię to kwota 2623 zł 24 gr, z czego powód poniósł 2506 zł 24 gr (1/2 z 5012, 49 zł) a pozwany 117 zł. Powód winien ponieść koszty w 82,7 %, czyli w kwocie 2169 zł 42 gr, a pozwana w 17,3 % czyli 453 zł 82 gr. Tym samym (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) winna zwrócić powodowi kwotę 336 zł 82 gr (453, 82 -117; 2506,24 - 2169, 42).

W myśl art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Podobnie stanowi art. 83 ust. 2 tej ustawy: w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Oznacza to, że rozstrzygnięcie o obciążeniu stron kosztami sądowymi w niniejszym przypadku winno nastąpić zgodnie z art. 100 k.p.c., tj. w oparciu o zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki to kwota 1071 zł 61 gr, z czego powód winien ponieść 886, 22 zł (82,7 %), zaś pozwani 185, 39 zł (17,3 %).

Stosownie do powyższego Sąd Okręgowy orzekł w punktach I b., c. i d. wyroku zmieniając rozstrzygnięcia z punktów III. – VI. zaskarżonego wyroku.

Natomiast z uwagi na fakt, że apelacja pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w S. została uwzględniona w całości na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od powoda R. C. na rzecz tego pozwanego kwotę 539 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję. Kwota ta obejmuje opłatę od apelacji – 239 zł i wynagrodzenie pełnomocnika 300 zł stosownie do § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.